

Credinciosul în lume

Credinciosul în lume

Dumnezeu ne-a prezentat prin Duhul Său în Vechiul Testament, adesea în puține cuvinte, biografii remarcabile ale unor bărbați, care i-au fost plăcuți. Noi am citit adeseori aceste biografii, dar vestea conținută în acestea ne este mereu necesară.

Acei bărbați au trăit în aceeași lume ca noi. Nici ei nu l-au văzut pe Dumnezeu cu ochii trupești. Iar El nu li s-a descoperit lor în aceeași măsură mare ca nouă. Dar ei au ținut cu tărie și cu răbdare în credință ceea ce au cunoscut despre Dumnezeu, astfel că noi trebuie să ne întrebăm astăzi: Este și credința noastră tot atât de vie?

Relatarea despre viața lui Enoh se concentrează în Geneza 5 asupra expresiei care apare de două ori: „Enoh a umblat cu Dumnezeu”, iar în Evrei 11 asupra mărturiei lui Dumnezeu, că Enoh i-a fost plăcut lui Dumnezeu datorită credinței sale. În această atitudine a înaintat trei sute de ani. Enoh a avut o familie cu fii și fiice și tot ceea ce ține de o familie. Dar nici întrebările cu privire la existență, nici cele cu privire la educație, sau alte griji nu l-au putut îndepărta de la Dumnezeu. În toate lucrurile, Enoh îl „căuta” pe Dumnezeu, iar Dumnezeu i s-a arătat întotdeauna ca „cel care răsplătește”, care dă un răspuns credinței sale.

Mediul său nu a fost cu nimic mai bun decât cel în care trăim noi astăzi. Omenirea se îndrepta atunci spre judecata prin potop, deoarece răutatea ei era mare. În inima oamenilor era dușmănie față de Dumnezeu și față de toți cei care stăteau de partea lui Dumnezeu. Enoh suferea din cauza a tot ce făceau și spuneau oamenii. Prorocia sa din Epistola lui Iuda a avut punctul de plecare oamenii din timpul său. Prorocia sa era: „Iată, a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă judecată împotriva tuturor și să-i dovedească vinovați pe toți cei neevlavioși dintre ei de toate lucrările lor de neevlavie, pe care le-au făcut fără evlavie, și de toate cuvintele aspre, pe care păcătoșii neevlavioși le-au vorbit împotriva Lui.” Enoh împreună cu strămoșii credincioși și cu familia sa formau o minoritate în mijlocul oamenilor nelegiuți. Dar împreună cu Dumnezeu, el era în superioritate și s-a putut împotrivi în credință influențelor lor puternice în toate domeniile vieții.

În această scurtă biografie din Cuvântul lui Dumnezeu nu citim nimic despre întreruperi în umblarea lui Enoh cu Dumnezeu în timpul celor trei sute de ani. Ah, astfel de întreruperi în căutarea părtășiei cu El, în ascultare, în dependență de El, în veghere sunt foarte periculoase pentru noi! Ele devin deseori o obișnuință și duc la o viață de creștin lipsită de viață, fără pace și bucurie. Ceea ce a spus odinioară David, să fie și dorința noastră constantă: „Sufletul meu Te urmează de aproape” sau „Sufletul meu stă lipit de Tine” (Psalm 63.8). Și Domnul Isus ne spune: „Rămâneți în Mine și Eu în voi” (Ioan 15.4).

Credințioșia în umblarea lui Enoh cu Dumnezeu a avut un final minunat: „Prin credință, Enoh a fost mutat, ca să nu vadă moartea” - „Dumnezeu l-a luat”. Nu citim că acest sfârșit fericit al căii sale de credință i-ar fi fost descoperit dinainte. Pentru noi însă deja aici, jos, promisiunea tare a Domnului nostru: „Iată, Eu vin curând” este un îndemn puternic să ne curățim, „după cum El este curat” și „să prisosim întotdeauna în lucrarea Domnului” (1 Ioan 3.3 și 1 Corinteni 15.58).

În biografia lui Noe stă în punctul central construirea corăbiei (Geneza 6-8). Și el „a umblat cu Dumnezeu”. El a fost „un om drept, integru” printre contemporanii săi, deoarece poseda prin credință viață nouă, iar acțiunea și vorbirea sa stăteau în legătură cu Dumnezeu. De aceea a găsit „har înaintea Domnului”. Dumnezeu nu l-a nimicit o dată cu necredincioșii, ci mai degrabă i-a poruncit să construiască o corabie pentru salvare.

Dumnezeu a dat oamenilor încă o perioadă de o sută douăzeci de ani pentru a se întoarce la El (6.3). În această perioadă lungă, Noe a lucrat zilnic la corabie.

De la început până la sfârșit a fost o lucrare a credinței, care a trebuit să fie făcută după indicațiile Dumnezeului nevăzut. Noe nu s-a putut baza pe niciunul dintre contemporanii săi. Aceștia trăiau în lucrurile vizibile și erau conduși inconștient în pierzare de „căpetenia autorității văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării”. Dar necredința celorlalți nu l-a împiedicat pe Noe să pregătească o corabie, „după ce a fost înștiințat despre cele nevăzute încă, fiind cuprins de teamă” (Evrei 11.7). Pentru înțelegerea sa omenească, judecata vestită de Dumnezeu era încă departe; pentru credința sa însă, judecata lui Dumnezeu era o realitate gravă, care l-a împins să acționeze imediat.

Tot ceea ce făcea Noe în legătură cu construirea corăbiei era mărturia continuă față de semenii săi: judecata lui Dumnezeu vine! Fie că tăia cu securea copaci de gofer și apoi cu fierăstrăul, fie că stivuia scândurile pentru următoarele prelucrări, fie că îmbina părțile componente măsurate și la final ungea încheieturile cu smoală, toate aceste zgomote și tot ce puteau vedea oamenii din scheletul corăbiei care se forma, îi avertizau cu privire la mărturia de credință a lui Noe: Cuvântul lui Dumnezeu se va împlini.

Noe este numit în 2 Petru 2.5 „predicator al dreptății”. Dar remarcăm faptul că niciunul dintre cuvintele sale, pe care le-a rostit cu siguranță în acești ani lungi dinainte de potop, nu este notat. Predica sa a fost în mod deosebit corabia, așa cum și astăzi întregul comportament și întreaga acțiune a creștinilor sunt mesajele principale ale credinței lor. De fapt ni se spune: „Fiți întotdeauna gata pentru a da răspuns oricui vă cere socoteală cu privire la speranța care este în voi, dar cu blândețe și cu teamă, având o conștiință bună, pentru ca, în ceea ce vorbesc împotriva voastră ca de niște răufăcători, să fie dați de rușine cei care defăimează purtarea voastră bună în Hristos” (1 Petru 3.15, 16). Tot așa și lui Noe i s-a cerut cu siguranță socoteală cu privire la construcția sa uriașă și bătătoare la ochi, care vorbea despre judecata dreaptă a lui Dumnezeu care urma să vină, iar Noe a dat prin credință un răspuns. Dar ce trist! În ciuda mărturiei sale clare și deși îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu a durat o perioadă atât de lungă până la construirea corăbiei, necredincioșii au rămas neascultători și au murit. Numai opt suflete, Noe și familia sa, au fost salvați (versetul 20).

Ce bine că cei credincioși din timpul de astăzi nu trebuie numai să mărturisească despre credința lor personală cu privire la judecata viitoare, ci pot și să meargă și să „predice” Evanghelia harului în Isus Hristos (Marcu 16.15)! Sămânța Cuvântului aduce încă mult rod în lume, pentru

salvarea multor oameni. Să facă Domnul ca slujba noastră în răspândirea Evangheliei să corespundă conducerii și așteptărilor lui Dumnezeu!

La final să ne îndreptăm atenția spre istoria bogată a lui Avraam, care ne este binecunoscută. Din această istorie ne vom ocupa de câteva puncte care ne amintesc în alt mod, ce trebuie să caracterizeze astăzi calea credinciosului prin lume.

„Dumnezeul gloriei” i s-a arătat lui Avraam, pe vremea când încă locuia dincolo de râu, unde părinții lui Israel se închinau zeităților. Dumnezeu i-a cerut să părăsească țara, rudenția și casa tatălui său (Geneza 12.1; Fapte 7.2; Iosua 24.2). De atunci înainte trebuia să-L urmeze numai pe Domnul, până la ținta finală pe care patriarhul a recunoscut-o mai târziu ca „cetatea care are temelii, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evrei 11.10).

Ce încredere puternică a fost necesară în Dumnezeu cel viu, pentru a părăsi cu toată casa sa și cu cirezile sale de vite patria sa și pentru a porni, „neștiind unde merge”! Dar Dumnezeu i-a dat această credință exemplară, care trebuia să caracterizeze întreaga lui viață.

Avraam a fost chemat de Dumnezeu, înainte ca Domnul să-i poată da lui și seminței sale țara promisă, pentru că „nelegiuirea amoritilor nu este încă deplină”. Tocmai faptul că a rămas un străin în țara Canaan, că Dumnezeu nu i-a dat acolo nicio moștenire, nici măcar un picior, îl face pentru noi un exemplu. Și noi am fost scoși din „veacul rău de acum, după voia lui Dumnezeu și a Tatălui nostru” (Galateni 1.4), pentru a intra mai târziu în moștenirea noastră. Dar această moștenire nu este pentru noi o țară pământească, în care curge lapte și miere, ci este gloria lui Dumnezeu sus, în cer.

Cum a umplut Avraam perioada de așteptare prevăzută de Dumnezeu, care pentru el a durat toată viața? Prin credință a rămas în țară – pentru el țara promisă – „ca într-o țară străină, locuind în corturi, cu Isaac și Iacov” (Evrei 11.9). Patriarhul a pus în practică acest caracter de străin, deși știa că pentru el și sămânța sa nu se va schimba nimic la această stare sute de ani. El mai știa că va fi înmormântat acolo după ce va atinge o vârstă frumoasă. În ciuda înclinației firești să îți faci totul comod acolo unde locuiești, Avraam a rămas într-un cort, unde totul era provizoriu, trecător și limitat la cele necesare. Să strângi un cort și să pleci mai departe este ușor.

Și față de locuitorii acelei țări, Avraam a mărturisit că este un străin. Nu se îndrepta oare țara, datorită închinării sale la idoli, spre judecată? Avraam nu a vrut să stea în porțile țării aceleia, ca Lot, pentru a avea un cuvânt de spus. El le-a spus copiilor lui Set: „Eu sunt străin și locuitor temporar între voi” (Geneza 23.4).

Cum arătăm noi, care „nu suntem din lume”, dar care suntem binecuvântați cu binecuvântări spirituale, cerești, caracterul de străini? Noi avem o promisiune mai bună decât aceea de a fi îngropați aici la o vârstă frumoasă. Noi aparținem Miresei Domnului, căreia El i-a promis că va reveni. A ține fără întrerupere în inimă această așteptare, ca o „nădejde fericită”, care se poate împlini conform Cuvântului lui Dumnezeu în fiecare zi, este mijlocul cel mai bun pentru a putea trăi ca străini în această lume. Imediat ce creștinul presupune că mai are de trăit aici încă un timp, până ce va veni Domnul, este în pericol să umple acest timp după înclinațiile sale pământești.

Avraam a construit un altar acolo unde a trăit ca și străin. Pe baza jertfei pe care a adus-o pe acel altar, a putut să mențină părtășia cu „Dumnezeul gloriei” și să-i slujească. Nouă creștinilor ni se spune în Evrei 13.10: „Noi avem un altar”. Față de iudeii din Ierusalim, noi putem să exercităm adevărata slujbă pentru Dumnezeu pe baza jertfei desăvârșite a lui Hristos. Avem marele privilegiu să venim mereu la Masa Domnului și să ne preocupăm cu Mielul lui Dumnezeu care S-a dat pentru Dumnezeu și pentru noi la cruce. Atunci ne adâncim în suferințele Sale, care Îl fac pentru noi atât de prețios și ne gândim la diversele aspecte ale jertfei Sale desăvârșite, al cărei bun miros îl aducem în adorare înaintea lui Dumnezeu. Binecuvântarea unor astfel de ore de părtășie cu Tatăl și Fiul, dar și unii cu alții, ca expresie a unității Trupului lui Hristos, ne însoțesc și în zilele pelegrinării noastre și ne amintesc că patria noastră este în gloria de sus.

Prin umblarea lor fidelă cu Dumnezeu, prin mărturia lor față de oamenii din această lume, precum și prin arătarea caracterului de străini și prin slujba adusă lui Dumnezeu, acești bărbați din Vechiul Testament, Enoh, Noe și Avraam, sunt pentru noi, credincioșii din timpul actual, exemple încurajatoare. Nu ne-a dăruit Dumnezeu în Hristos „toate cele privitoare la viață și evlavie”, ca să putem trăi în aceasta cu „toată silința”?

clickbible.org